

[Jørgen Gram.]

Medlem Hr. Frede Nielsen i Gaar udtrykte det, men saa positivt som overhovedet muligt og som der paa Rigsdagen kan skaffes et stærkt Flertal for.

Jeg synes ikke, at der over for vore sydslesvigske Venner, hverken i den offentlige Debat herhjemme eller her paa Rigsdagen, i saa høj Grad som der er Anledning til det, er tolket Glæde fra vor Side over det stærke danske Røre dernede. Ja, mangen Kærlighedsgerning baade fra det danske Folk og fra den enkelte er Udtryk derfor. Men alligevel, de skal have den Opmuntring at vide og føle, at enhver dansk Fremgang og danskvenlig Vækst hilser vi med oprigtig Glæde, og vi beder om, at de stærke Udtryk for Mistro og Tvivl ikke optages af dem som et Slag i Ansigtet, saa de viger tilbage, men at de forstaar, at det er en Reaktion, som kan forklares ud fra Historiens Gang.

Men nu staar det til Befolkningen dernede at gøre nævnte Mistænksomhed til Skamme.

Vilkaarene for dansk Liv er imidlertid saa vanskelige, at Støtten heroppefra aldrig maa slappe af, og den kan ikke blive for stærk. Der er flere, som under denne Finanslovdebat har givet Udtryk for det ønskelige i, at danske Rigsdagsmænd ved Selvsyn maatte kunne opleve den Sag, som berører hele det danske Folk saa dybt. Jeg vil tilslutte mig dette og understrege det ud fra personlige Erfaringer.

Sammen med en Kollega, det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen, er jeg af Regeringen udnævnt som den danske Rigsdags Repræsentant og Garant for det store humane Lægearbejde, som den danske Sundhedstjeneste dernede udfører. Først i Marts var vi sammen med nogle høje danske Embedsmænd paa en grundlæggende, men af Vejret afbrudt Lynvisit dernede. Siden da, i 8½ Maaned, har jeg gennem Udenrigsministeriet søgt om Tilladelse til at komme derned i det mig af Regeringen betroede Hverv, men Gang paa Gang faaet Afslag, jeg tror hele 6 Afslag. Kan nogen forstaa dette?

Hvis jeg nu kunde tale ud over denne Sal til Kolleger i det britiske Parlament, hvor ogsaa det frie Ord lyder, vilde jeg sige: Kan I finde nogen Begrundelse for at nægte danske Rigsdagsmænd i det hele, og i dette Tilfælde blot to af Regeringen udnævnte Medlemmer, at tilse en af det danske Folk foranstaltet og betalt Samaritergerning, der skal bøde paa Krigens Saar blandt Folkefrænder?

Man vil maaske indvende, at der er

militær Besættelse, men vi Danske staar jo i den venskabeligste Forbindelse med hele den engelske Nation, og vi kan ikke forestille os denne Besættelse saa stiv og uforstaaende, saa preussisk militærisk, at der fortsat af den Grund skal formenes det danske Folks valgte Repræsentanter Adgang. Det hele er saa meget mere mærkeligt, som General Henderson her i København ved et Besøg for ikke saa lang Tid siden netop har fremhævet dansk Sundhedstjeneste som noget af det kulturelle Arbejde i Sydslesvig, han var særlig glad for, og den danske Sundhedstjeneste har netop dokumenteret sin Upolitiskhed ved at tage Sundhedsstyrelsens Chef som Formand og iværksat Tuberkuloseundersøgelse og Calmettevaccination for alle Børn dernede, derunder ogsaa Flygtningebørn. Jeg henstiller derfor: Luk Døren op!

Det har glædet mig, at den langt overvejende Del af den danske Rigsdag staar bag den meget omtalte Note til den britiske Regering. De deri fremhævede Hovedpunkter er af afgørende Betydning for, hvad baade den sydslesvigske Befolkning og det danske Folk kan vente af Fremtiden. Under de foreliggende Forhold kræver Danmark ikke nogen Ændring af Sydslesvigs statslige Tilhørsforhold, og Ordet og Initiativet lægges i Sydslesvigernes egen Haand. Dette er, som Historien har udviklet sig, ikke urigtigt, men personlig havde jeg meget gerne set, om Rigsdagen havde kunnet enes om, hvis muligt, at skaffe Befolkningen dernede en tilsvarende Løfteparagraf for Fremtiden om eventuel Tilslutning til Danmark, som vi havde i Sønderjylland, og som for os danske Sønderjyder i Udlændigheden var af saa uvurderlig Betydning. Danmark blev overfaldet og slaat i 1864 og kunde intet kræve. Frankrig traadte til og hjalp, og § 5 bar over Undertrykkelsen og blev brugt i 1918 og 1920. Jeg vil haabe, at Sydslesvigs Danskhed ikke maa komme til at savne Støtten fra os andre til den Form for et bærende Fremtidshaab, som kan gennemføres, og som efter min Mening er uundværlig og uvurderlig.

Men i øvrigt vil jeg til Slutning spørge den højtærede Udenrigsminister: Har Udenrigsministeren lagt Mærke til, og hvad agter Udenrigsministeren at foretage sig i Anledning af, at der efter Oplysninger i „Flensborg Avis“ nu søges iværksat en organiseret Boykot af danske Firmaer i Sydslesvig ved Tilførsel af Varer sydfra? Som Forholdene er, maa alle almindelige Varer jo komme sydfra, og de danske Firmaer vil derved fuldstændig kvæles. Dette er økonomisk Tvang